

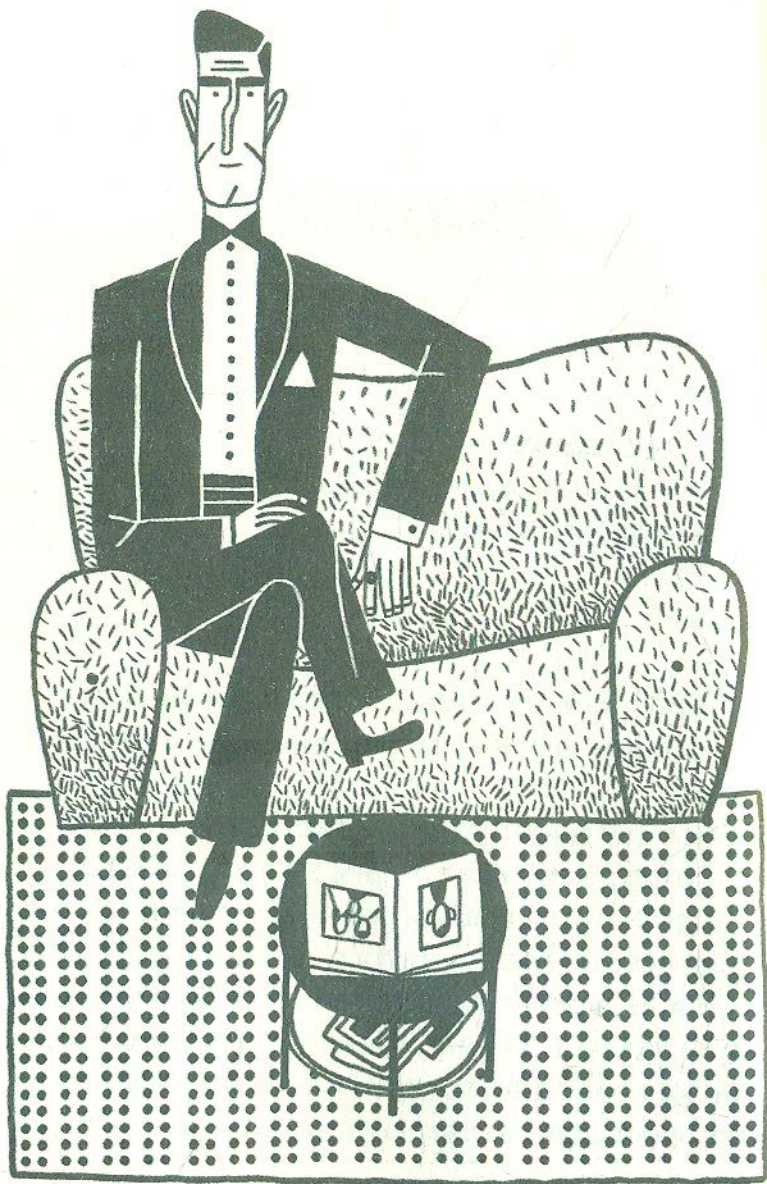
1 ВЕРБУВАННЯ

Резиденція Ріглі
2107 Вулиця Пересмішника
Відень, Вірджинія
16 січня
15:30

— Привіт, Бене, — сказав чоловік у моїй вітальні. — Мене звати Александр Хейл. Я працюю на ЦРУ.

Ось так моє життя стало цікавим.

До цієї миті воно таким не було. Аж ніяк. Той день був яскравим прикладом: день 4583, сім місяців дванадцятого року мого існування. Я витяг себе з ліжка, поснідав, пішов до середньої школи, нудився на уроках, витріщався на дівчат, до яких соромився підійти, пообідав, ледве витримав фізкультуру,

заснув на математиці, з мене знущався той дурень Дірк. Потім я поїхав додому автобусом...

І побачив на дивані у вітальні чоловіка у смокінгу.

Я ні секунди не сумнівався, що він шпигун. Александр Хейл на вигляд був саме таким, яким я завжди уявляв шпигуна. Можливо, хіба трохи старшим, — на вигляд йому було близько п'ятдесяти, — але досі ввічливий і люб'язний. Мав невеликий шрам на підборідді — я здогадався, що від кулі або, можливо, від чогось більш екзотичного, на кшталт арбалета. Александр чимось нагадував мені Джеймса Бонда; я міг уявити, що дорогою сюди він гнався за кимось на авто і прикінчив поганих хлопців, навіть не спітнівши.

Моїх батьків не було вдома. Коли я вертався зі школи, їх ніколи не було. Очевидно, Александр «впустив себе» сам. На журнальному столику перед ним лежав розгорнутий фотоальбом із нашого сімейного відпочинку у Вірджинія-Біч.

— У мене неприємності? — запитав я.

Александр розсміявся.

— Через що? Ти ніколи в житті не робив нічого поганого. Якщо не рахувати того разу, коли підмішав у «Пепсі» Дірка Деннета

проносе — і, чесно кажучи, той хлопчина сам напросився.

— Звідки тобі це відомо? — мої очі розширилися від подиву.

— Я шпигун. Знати все — це моя робота. У вас знайдеться що-небудь випити?

— Так, звичайно, — мій розум швидко каталогізував усі напої в будинку. Хоча я й гадки не мав, що цей чоловік тут забув, мені відчайдушно захотілося справити на нього враження. — Мої батьки мають багато всього. Що б ти хотів? Мартіні?

Александр знову розсміявся.

— Ми не в кіно, хлопче. Я на роботі.

Я почервонів і відчув себе дурнем.

— А, так. Води?

— Я думав радше про енергетичний напій. Щось із електролітами, на випадок, якщо мені треба буде встрянути у бійку з поганими хлопцями. Дорогою сюди мені довелося позбутися деяких небажаних.

— Небажаних? — я намагався сказати це так круто, ніби обговорював такі речі щодня. — Кого саме..?

Боюся, ця інформація засекречена.

— Звісно. У цьому є сенс. *Gatorade*?

— Було б чудово.

Я попрямував на кухню.

Александр рушив за мною.

— Агентство вже деякий час наглядає за тобою, — сказав він.

Я зупинився, здивований, прочинивши дверцята холодильника.

— Чому?

— А хіба ти сам не просив нас про це?

— Я? Коли?

— Скільки разів ти заходив на наш сайт?

Я скривився і вкотре відчув себе дурнем.

— Сімсот двадцять вісім.

Александр здався мені трохи заінтригованим.

— Цілком правильно. Зазвичай ти просто граєш в ігри на дитячій сторінці — і, до речі, показуєш непоганий результат, — але також регулярно переглядаєш сторінки з пропозиціями працевлаштування та стажування. Отже, ти думав про кар'єру шпигуна. А коли ви виявляєте зацікавлення до ЦРУ, то ЦРУ починає цікавитися *вами*, — Александр витягнув зі смокінга товстий конверт і поклав його на кухонну стійку. — Ми вражені.

На конверті була примітка: «Вручити ОСОБИСТО містеру Бенджаміну Ріплі». А ще — три захисні пломби, одну з них я відкрив ножем для стейків. У конверті лежав товстий стос паперу. На першій сторінці було лише одне речення: «Знищити ці документи відразу після прочитання».

Друга сторінка починалася: «Шановний містере Ріплі, для мене велика честь прийняти вас до Академії шпигунства Центрального розвідувального управління. Це рішення набирає чинності негайно...».

Я відклав листа, водночас приголомшений, схвильований і розгублений. Все життя я мріяв стати шпигуном. Однак...

— Ти думаєш, що це жарт, — сказав Александр, немов читаючи мої думки.

— Ну... так. Я ніколи не чув про Академію шпигунства ЦРУ.

— Це тому, що вона цілковито секретна. Але запевняю тебе, вона існує насправді. Я сам її закінчив. Чудовий заклад, де сьогодні готують агентів завтрашнього дня. Вітаю! — Александр підняв свою склянку *Gatorade* й блиснув осяйною усмішкою.

Ми цокнулися склянками. Він зачекав, поки я зроблю ковток, перш ніж вихилити свою, що, як я здогадався, було звичкою, яку набуваєш після того, як тебе протягом усього життя не раз намагаються отруїти. Я краєм ока побачив своє відображення в мікрохвильовці позаду Александра, й мене охопив сумнів. Здавалося неможливим, що мене і його обрала одна й та сама організація. Александр був красивим, витонченим, але водночас крутим та спортивним.

А я ні. Як я міг бути агентом ЦРУ і захищати інших, якщо лише за цей тиждень з мене тричі намагалися витрусити мої гроші на обід?

— Але як..? — почав я.

— ...ти потрапив до Академії, хоча навіть не подавав заявку?

— Ем... Так.

— Заявка лише дає можливість розповісти про себе організації, в яку ви хочете вступити. Насправді ЦРУ вже має всю необхідну інформацію, — Александр дістав із кишені невеликий кишеньковий комп'ютер і звірився з ним. — Наприклад, ми знаємо, що ти відмінник, володієш трьома мовами й маєш математичні здібності 16 рівня.

— Що це означає?

— Скільки буде $98\ 261$ помножити на 147 ?

— $14\ 444\ 367$.

Мені навіть не довелося задумуватися над цим. Я маю хист до математики і, як наслідок, надприродну здатність завжди точно знати, котра зараз година, хоча більшу частину свого життя не усвідомлював, що в цьому є щось особливе. Я гадав, що кожен може розв'язувати в голові складні математичні рівняння... або миттєво підраховувати, скільки днів, тижнів чи хвилин він прожив. Мені було 3832 дні, коли я дізнався, що це не так.